

קָבִץ

תּוֹךְ הַנֶּחֱל

דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹדְרִים מְעוֹרְרִים וּמְחַזְקִים, אֲשֶׁר מִתּוֹךְ הַנֶּחֱל נֹבֵעַ מְקוֹר
חֻכְמָה נֹבְעִים, לְהַחְיֹת נֶפֶשׁ כָּל חַי וּמְשֹׁם יִשְׁקֹן הַעֲדָרִים, לְהַתְחַזֵּק בְּעִבּוֹדַת הַבּוֹרָא
בְּכָל דְּרָגָה שִׁיְהִי נִמְצָאִים

בְּעֵינֵינוּ קְבֵלַת הַבְּיוֹנוֹת בְּאַהֲבָה – לְקוֹטֵי מוֹחֲרֵ"ן חֶלֶק א' סִימָן ו

אֲשֶׁר נֶאֱמַרוּ בְּשִׁלְחֹן הַמְּהוֹרָה שֶׁל
מֶרֶן מוֹחֲרָא"ש שְׁלִיט"א
בְּסֻעֻדָּה שְׁלִישִׁית רַעֲוִא דְרַעֲוִין פְּרִשְׁת שְׁמִינִי – תשע"ג

דְּבַר נִפְלְאוֹת מְפַעֵלַת הַחֻכְמָה לְקַבֵּד אֱלֹקֵי עַל יְדֵי שִׁשׁוּמֵעַ בְּיוֹנוֹ נְדוּמָה וְשׁוֹמֵק, וְיִגְלַה כְּפָה וְכַפָּה עֵינָיו
הַשְׂקִיּוֹם לֹחַ בְּפִרְשֵׁת שְׁמִינִי, וְיִסְפַּר מִכְּפָה צְדִיקִים קְדוּשִׁים שֹׁכְנֵי לְמַה שֹׁכְנֵי עַל יְדֵי קְבֵלַת הַבְּיוֹנוֹת בְּאַהֲבָה.

יֵצֵא לְאוֹר
עֶרֶב שַׁבַּת קָדֵשׁ פְּרִשְׁת תְּזַרֵּעַ מִצְרַע – תשע"ג

עַל יְדֵי תִלְמוּדֵי מוֹתִיבְתָא הַיְכָל הַקָּדֵשׁ
חֲסִידֵי בְּרַמְבַּם
עוֹר הַקָּדֵשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מאמר

נגע צרעת פי יהיה באדם

סעודה שלישית פרשת שמות ה'תשע"ג

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעיון, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאוד על פי דברי רבנו ז"ל לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ו', המדבר ממדת התשובה, על ידי שישמע ביוזנו וידם וישתק, עין שם.

כבוד אלהים הסתר דבר וכבוד מלכים חקר

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר (מוהרא"ש גרו יאיר תור בקצור על פסוק נקודות בתורה זו של רבנו ז"ל): צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום. פי מי שרודף אחר הכבוד, אינו זוכה לכבוד אלקים, אלא לכבוד של מלכים, שנאמר בו (משלי כה, ב): "כבוד מלכים חקר דבר", והכל חוקרים אחריו ושואלים: מי הוא זה ואיזהו, שחולקים לו כבוד הזה, וחולקים עליו, שאומרים שאינו ראוי לכבוד הזה. אבל מי שבורח מן הכבוד, שממעט בכבוד עצמו ומרבה בכבוד המקום, אזי הוא זוכה לכבוד אלקים, ואז אין בני – אדם חוקרים על כבודו אם הוא ראוי אם לאו, ועליו נאמר

(שם): "כבוד אלהים הסתר דבר", כי אסור לחקור על הכבוד הזה. ואי אפשר לזכות לכבוד הזה, אלא על ידי תשובה. ועקר התשובה פשיטתו בוינו, ידם וישתק, כי לית כבוד בלא כ"ף, וחס"ף הוא פתח, בחינת אהיה, בחינת תשובה. כי אהיה דא אנא זמין למחוי. הינו קדם התשובה, עדין אין לו הויה, באילו עדיין לא נתנהו בעולם, כי טוב לו שלא נברא משנברא, וכשבא למחר את עצמו ולעשות תשובה, אז הוא בבחינת אהיה, הינו שיהיה לו הויה בעולם, הינו אנא זמין למחוי. וזה בחינת פתח וכו'; עין שם כל זה בדברי רבנו ז"ל.

בכל שחושב על כבוד עצמו מתמעט כבוד אלקים

והסביר מזהר"ש ג"י, כי הנה עקר התכלית בזה העולם, שיזכה אדם לראות מפל הבריא, כבודו יתברך, המלא כל הארץ, וכמו שכתוב (ישעיה ג, א): "מלא כל הארץ כבודו". כי על שם זה היתה כל הבריא, לגלות כבודו יתברך, וכמו שכתוב (ישעיה מג, ז): "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתו יצרתיו אף עשיתיו". אבל כדי לראות כבוד השם יתברך, צריך אדם למעט בכבוד עצמו, כי כל זמן שאדם מחפש להרבות כבוד עצמו, ומבקש כבוד מבני אדם, כפי רדיפתו אחר הכבוד, בן נתמעט אצלו כבוד המקום, שהרי יש לו ישות

ומציאות בנה העולם, ורוצה הכבוד לעצמו, ומפילא נתמעט אצלו כבוד המקום, אבל תכף ומיד שכל רצונו וחשקו להרבות כבוד המקום, וכל רדיפת מה מחשבתו אחר כבודו יתברך המאיר בכל הארץ, על ידי זה נתרבה כבוד המקום, וזוהי לראותו, שהרי מיד שישותו ומציאותו מתפלות, לא נשאר פי אם כבוד המקום, וזוהי להתגלות עצומה מכבודו יתברך המאירה בכל הארץ, וכמו שכתוב (יהושע מ"ג, ב): "והארץ האירה מכבודו".

הדבקות הנעלמת, המסתרת והנצחית

והנה מי שרודף אחר כבוד המקום, ומחפש להרבות כבודו יתברך בכל עת ובכל זמן, הוא זוכה לכבוד אלקי, הינו לדבקות עליונה בו יתברך, עד שכבודו יתברך מאיר לפני עיניו תמיד, ועליו נאמר (משלי כה) כבוד אלקים הסתר דבר, הינו שהוא כבוד מסתר, שאינו מרגיש אלא למי שזוכה להיות דבוק בו, אבל אינו נראה מבחוץ כלל, מה שאין בן הרודף אחר הכבוד מפני אדם, לפעמים זוכה לכבוד מגלה ומפרסם, שיש בני אדם שנותנים לו כבוד, ומקבל כבוד מלכים, אבל לפעמים אינו מקבל פלום, פי עליו נאמר (שם): כבוד מלכים חקור דבר, שיש הרבה חוקרים ושואלים על הכבוד

הנה, האם ראוי אליו או לא, יש אומרים שראוי אליו, ויש אומרים שאיננו ראוי אליו, פי כבוד מבני אדם הוא כבוד מדומה, היום יש לו כבוד, ומחר אין לו, וגם אפילו היום, יש הרבה שאומרים שאיננו ראוי אליו, מה שאין בן כבוד אלקי, הוא דבר חי וקיים לנצח, פי זוהה לדבקות עליונה בו ותפריך, אבל היא מסתרת לגמרי מבני אדם, פי מי יכול להפיר עצם דבקותו בו ותפריך, וכמה הוא מקבל כבוד אלקי, הלא זה דבר נעלם ונסתר מבני אדם לגמרי.

איה יזכה האדם לכבוד אלקי שעל ידיו תשובה באמת

ואומר רבנו ז"ל, שאי אפשר לזכות לכבוד אלקי אלא על ידי תשובה – שיהיה כל מה ומחשבתו לשוב בתשובה שלמה לפניו ותפריך, ולהיות דבוק בו ותפריך באמת. ועקר התשובה בשישמע ביזונו ידם וישתק – פי רק בדבר זה מתגלה, שכל פונתו למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום, בשיכול לשמוע ביזונו, ולדום ולישתוק, ולא ישיב למחרפו דבר, פי אז מתגלה שאיננו מחפש כבוד עצמו, רק חפץ בכבוד המקום, וכבודו לאפס ולאין, מה שאין בן בשישיב ומחזיר למחרפי נפשו, וכואב לו מאד בשיבני אדם מחרפים אותו, זה סימן שעדין רוצה להרבות כבוד עצמו, ואינו

דבוק בכבוד השם ותברך באמת, ועליו לשוב בתשובה, ולבטל עצמו לגמרי מלפניו ותברך, עד שיוזכה לכבוד אלקי באמת. איך יזכה האדם שהכתר יהלום אותו בראוי?

ומסביר רבנו ז"ל, שכבוד אלקי הוא "כתר", כי הלובש כתור – סימן על כבוד, ומי שיוזכה לכבוד אלקי, הרי הוא פלובש כתור המלך, אבל כדי ללבוש כתור המלך, צריך להכין ראשו, שיהלמו אותו הכתור, וזה נעשה על ידי קבלת בזיונות בדמימה ובשתיקה, כי לית כבוד בלא כ"ף, וכ"ף הוא מלשון כפיפה והכנעה, ועל ידי שכופף עצמו ושומע בזיונו, ודומם ושותק, על ידי זה נעשה מן כ"ף כתור, והכתור הולם אותו, וזוכה לכבוד אלקי, שהוא דבקות עליונה בו ותברך, ומלבוש בכתור המלך, אשרי לו.

הסימן שיש לאדם דבקות ובטול אמתי אליו ותברך והנה רבנו ז"ל משתמש בלשון כפולה, ושמע בזיונו "ידם וישתק", כי כפל הלשון מורה על הכנעה ובטול מחלמים, כי שתיקה היא בפה, ודמימה היא בלב, הינו שזוכה לבטול גמור כזה, עד שאפלו בלבו אינו משיב למחרפי נפשו, ולא אכפת לו כלל מן הבזיונות ששומע, כי מחמת שדבוק כל כך בכבודו ותברך, אינו משים לב

לבוזון כבודו כּלל, וכמבאר בדברי רבנו ז"ל (לקיטוי מוהר"ן חלק א' סימן נח): כּשאדם עומד בהיכל המלך, ומבטל את עצמו מכל וכל, ואין רואה שום דבר, אלא את המלך רואה, בודאי כּששומע איזהו חרפה ובוזי, הוא מפרש את החרפה והבוזי לכבוד המלך, כי איך אפשר שיבוא אחד לתוף היכל המלך, ויבזה את המלך, ואין לחשב, שמא אלו החרפות עליו נאמרים, זה אינו, כי מי הוא, הלא ישותו נתבטל, ואין כאן אלא המלך בעצמו; נמצא, שסמן על דבקות אמתית בכבוד השם יתברך, כּשלא אכפת לו כּלל מחרפות ובוזונות שעוברים עליו, ואפילו בלב אינו מקפיד עליהם, כי זה סימן שעומד בהיכל המלך, וכל מהו ומחשבתו רק לחרפות כבוד המלך, ואז זוכה שנתגלה אליו מלך הכבוד, וזוכה לכבוד אלקי, אשרי הזוכה להגיע לדבקות נוראה כּזאת, כי עולמו יראה כּחיי, ויהיה נכלל בחי החיים, אשרי לו ואשרי חלקו.

למה אתה בוש – לך נבחרת!

וקשר מוהר"א ש"נ"י את הענין הנ"ל, לפרשת השבוע כּקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע דבר פלא, ד' מארעות של קבלת ביוזנות בשתיקה ובאהבה, ועצם השקר, והכבוד האלקי,

המוגיג לאדם על זה, שהרי בתחלת הפרשה, אצל הקרבנות של יום השמות, שבאו לכפר על עון חטא העגל, כתיב (ויקרא ט, ב) ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת וגו', ופרש רש"י, להודיע שמכפר לו הקדוש ברוך הוא על ידי עגל זה, על מעשה העגל שחטא, וכתיב אחר כך (פסוק ז), ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח וגו', ופרש רש"י, שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה: למה אתה בוש? לכה נבחרת! כי אף על פי שאהרן הפחז היה מסלק מעון חטא העגל לגמרי, והיתה פגנתו רק לשם שמום, אף על פי כן היה מתבייש מחמת שנגרם על ידו איזה חטא לישראל, ולכן היה מתבייש להתקרב אל המזבח ולעשות את העבודה, אבל הבושה הקדושה הזאת, היא שהכשירה אותו לעבודה גבוהה זאת, ולכפר על בני ישראל, וכמו שפרשו המפרשים (לקימי תורה להארזיל, וספר הקדוש "נעם אלימלך", פרשת שמות), "למה אתה בוש", הינו מחמת שאתה בוש, ויש כך מידת ענוה ובושה – "לכה נבחרת" להיות פחז גדול, ולכפר על ישראל. נמצא שדיקא על ידי שהיתה לו בושה, וקבל הבושה באהבה, נבחר להיות מכפר על ישראל, כי מי ששומע בזיונו, ודומם ושותק, זוכה לדרך התשובה, ולהורות דרך התשובה לרבים.

המבטל את עצמו נעשה כלי להשראת השכינה

ואחר כך בהמשך הפרשה מצינו (פסוק כג): **וַיבֹּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל אֱהֱל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיִּבְרְכוּ אֶת הָעָם וַיֵּרָא כְבוֹד ה' אֶל כָּל הָעָם, וּפָרַשׁ רִשְׁוֵי בַּפְרוּשׁ הַשָּׁנִי: מִיּוֹן שָׂרָאָה אַהֲרֹן שָׁקְרָבוּ כָּל הַקְּרֻבֹּת, וַנִּעְשׂוּ כָּל הַמַּעֲשִׂים, וְלֹא יָרְדָה שְׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל, הָיָה מִצְטַעַר וְאוֹמֵר, יוֹדַע אֲנִי שְׁפָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָלַי, וּבְשִׁבְלִי לֹא יָרְדָה שְׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל, אָמַר לוֹ לְמֹשֶׁה, מֹשֶׁה אַחִי! כִּךְ עֲשִׂיתָ לִי שֶׁנִּכְנַסְתִּי וְנִתְבַּיַּשְׁתִּי, מִיַּד נִכְנַס מֹשֶׁה עִמּוֹ וּבִקְשׂוֹ רַחֲמוּם, וַיָּרְדָה שְׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל; עֵינַי שָׁם, הָרִי עוֹד הַפֶּעַם נִתְבַּיַּשׁ אַהֲרֹן מְרֵב עֲנֻתָנוֹת, וְתֹלָה כָּל הַחֲסֻרוֹת בּוֹ בְּעֲצָמוֹ, וְקִבַּל הַבְּזוּיוֹת בְּאַהֲבָה, וְלִכְן מִיַּד הִתְחַזַּק בְּתַפְלָה בְּיַחַד עִם מֹשֶׁה רַבּוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה זָכָה לְכָבוֹד הָאֱלֹקִי, וְלִהְתְּגַלּוֹת הַשְּׂכִינָה, עַד שֶׁיָּרְדָה הַשְּׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל, כִּי מִי שֶׁמְבַטֵּל יִשׁוּתוֹ לְגַמְרֵי, וְתַמִּיד תּוֹלָה כָּל הַחֲסֻרוֹת בּוֹ, עַל יְדֵי זֶה נִעֲשֶׂה כְּלִי לְהוֹרְדַת הַשְּׂכִינָה, וְדִקָּא עַל יְדוֹ יָרְדָה הַשְּׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל.**

וידם אהרן – סוד הדמיונה והשתיקה על הבזיונות

והנה אחר כך ארע לאהרן הצער הגדול של מיתת בָּנוּ נָדָב וַאֲבִיהוּא, שהוא צער ובושה גדולה מאד, וכמבאר בדברי רבנו ז"ל (לקומי מוחר"ז חלק א' סימן כב) שכל יסורי עולם הזה, יש בהם צער הבושה, אבל אהרן הפהן קבל חכל באהבה ובדמימה, שהיא שתוקה גם בלב, וכמו שכתוב (ויקרא י' פסוק ג) **וידם אהרן**, שלא היו לו שום קשיות וספקות על הנהגותיו ותפרכ, ואפלו לבו היה דומם ושותק למשפטו ותפרכ, והוא סימן שאחז בכבוד אלקי בשלמות, וכמו שאמר משה, **הוא אשר דבר ה' לאמר בקרובי אקדש ויעל לפני כל העם אכבד**, שיתגלה כבודו ותפרכ לפני כל העם, ובשכר זה זכה אהרן שנתחד לו הדבור, ונאמר לו במיוחד פרשת שתויי יין, כי פשאדם זוכה לידם ולשתק לבזיונות וחרפות שעוברים עליו, זוכה לכבוד אלקי ולהתגלות השכינה.

משה רבנו עליו השלום קבל בזיונות באהבה

ועוד ענין קבלת בזיונות באהבה מצינו בפרשת השבוע, אצל משה רבנו, שבשעה שדַרַש דַרַש משה למה נשרף שעיר ראש חדש, כתיב (פסוק יט) **וידבר אהרן אל משה הן היום הקריבו את הטאתם וגו'**, ואכלתי הטאת היום היטב בעיני ה', וישמע משה וייטב

בְּעֵינָיו. וּפְרַשׁ רַשׁ"י: 'הוֹדָה וְלֹא בּוֹשׁ לִזְמוֹר לֹא שָׁמַעְתִּי אֵלֶּא אָמַר, שָׁמַעְתִּי וְשָׁכַחְתִּי; עֵינַי שָׁם. וְגַם כָּאֵן רוֹאִים אֶת עַצְמֵךְ גְּדַלְתּוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוֹדָה וְלֹא בּוֹשׁ שֶׁשָׁמַע וְשָׁכַח, וְקִבֵּל אֶת הַבוֹשָׁה בְּאַהֲבָה, כִּי זֶה סִמְנָן עַל מִנְהֵיג יִשְׂרָאֵל אֲמַתִּי, שֶׁזֹּכֶה לְכָבוֹד אֱלֹקִי, שֶׁמְקַבֵּל בְּזִיוּנוֹת בְּאַהֲבָה, וְדִיקָא בְּכַח זֶה זָכָה לְהוֹרִיד תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, וְלַגְלוֹת לָהֶם אֹר הַשְּׁכִינָה.

הַצְדִּיקִים זֹכִים עַל יְדֵי בְּזִיוּנוֹת לְמַעֲלוֹת גְּדוּלוֹת

וְזוֹהִי מַעֲלַת הַצְדִּיקִים הָאֲמַתִּיִּים שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר, שֵׁישׁ לָהֶם כַּח לְסַבֵּל בְּזִיוּנוֹת וְשִׁפְיָכוֹת דְּמִים עֲצוּמִים מֵאֲנָשֵׁי דְלֵא מַעְלֵי, וּמְקַבְּלִים חֶפֶל בְּשִׁתְּיָקָה וּדְמִיָּמָה, וְעַל יְדֵי זֶה זֹכִים לְמַה שֶׁזֹּכִים, וְזָכוּרְנָם וְתוֹרָתָם נִשְׁאָרִים קְדוּשִׁים אֲצֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת עוֹלָם, וְעַל יָדָם מִתְגַּלֶּה הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְיִשְׂרָאֵל.

הַעֲלִילוֹת וְהַבְּזִיוּנוֹת שֶׁכָּבַל רַבֵּנוּ הַבֵּ"ח זי"ע

וְסִפְר מוֹתֶרָא"ש ג"י, שֶׁנֶּאֱמַר יִשְׂרָאֵל רַבֵּנוּ יוֹאֵל סִרְקִים, בְּעַל הַבֵּית הַדָּשׁ זי"ע, שֶׁחֵיָה קְדוּשׁ עֲלִיוֹן, וְרַב וּמִנְהֵיג אֲמַתִּי בְּיִשְׂרָאֵל, סָבַל

הרבה ביוזנות ושפיכות דמים בימי חיו, מרשעים ועזי פנים, וכחן ברבנות בכמה עירות, כמו במעוזיבוז ובבעלזא ובבריסק וכו', ובסוף ימיו בעיר ואם בישראל, עיר המעטירה קראקא, ושם מנוחת כבודו, ובזו והרפו אותו כמה פעמים בעת פהנתו, והצרך להטליל מעיר לעיר, ובעת פהנתו בעיר בריסק, העליל עליו אחד מראשי הקהלה, שהב"ח הוא איש קל, ואינו לומד כלום, חס ושלום, פי פעם, באמצע הלילה, אשתו היתה מקשה לילה, והצרכו להביא לה אור ונר דלוק, ועשה חשבון לנפשו, שפודאי בבית הרב של העיר יש אור ונר דלוק, פי יושב ולומד אחר הצות לילה, וגם יכול לקבל ממונו ברכה בעד אשתו, וינח לביתו של הב"ח, וראה שגם בביתו היה חשך, פי הב"ח היה עני גדול מאד, ולא היה לו כסף לקנות נרות גדולים שיאירו מאהר בלילה, והיה לומד בחשך בעל פה, וכך עבד עבודתו בקדש בלילות, אבל פשראה הפעל הבית שאין אור בביתו של הב"ח, לא טרח לברר מה זה ועל מה זה, רק הלך ופרסם בכל העיר שאין הרב שוקד על דלתי התורה במשפט, ואיננו לומד בלילה כמו שראוי לרב ומנהיג בישראל, ועשו אספה ופקקו דינו לדחות אותו ממשרתו, והצרך לעקר מן העיר, הרי רואים איש צדיק וקדוש ישראל כמו הב"ח וכותו תגן עלינו, שפבל ביוזנות

מֵאֲנָשֵׁי דָלָא מַעְלֵי, וְקָבַל אוֹתָם בְּדַמְיוֹמָה וּבְשִׁתִּיקָה, וְלִבְסוּף נִשְׁאַר
זָכְרוֹ קְדוֹשׁ בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת עוֹלָם.

גְּרוּשׁ הַבַּיִת מִתְרַבְּנוֹת שֶׁל הָעִיר בְּעֵלְזָא וְשִׁכַר הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁהִמְתִּין מִלְצַעְרוֹ
גַּם אוֹדוֹת עֲזִיבְתוֹ הִרְבְּנוֹת שֶׁבְּעִיר בְּעֵלְזָא מְסַפֵּר, שֶׁבְּעֶרְבֵי שַׁבָּת
אַחַת, הִשְׁתַּדְּלוּ כְּפֹה בְּעֵלֵי בְּתִים רְשָׁעִים אֲצֵל עַר הָעִיר שֶׁיִּגְרְשׁוּ
הַבַּיִת מִן הָעִיר תּוֹךְ עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שָׁעוֹת, וְאִם לֹא יִלְךְ יִגְרְשׁוּהוּ
בְּכַבְלֵי בְּרָזֶל, וּמְסָרוּ הַכְּתָב פְּטוּרִין לְהַשְׁמֵשׁ שֶׁל הָעִיר שֶׁיִּמְסֹר לוֹ
הַכְּתָב קֹדֶם מִנְחָה עֶרֶב שַׁבָּת כְּדֵי לְצַעְרוֹ, אֲבָל הַשֶּׁמֶשׁ הָיָה אִישׁ
תָּם, וְלֹא רָצָה לְצַעַר הַבַּיִת וּלְבַלְבֵּל לוֹ כָּל הַשַּׁבָּת, וְלִכֵּן הִמְתִּין עַל
מוֹצָאֵי שַׁבָּת, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת בָּא אֱלֹהֵי הַשֶּׁמֶשׁ עִם הַמְּכַתֵּב, וּבָכָה
לְפָנָיו שֶׁלֹּא יַחַר אַפּוֹ עָלָיו, כִּי לֹא מִדַּעְתּוֹ עוֹשָׂה זֹאת, וְקָרָא הַבַּיִת
אֶת הַכְּתָב, וְהִקְפִּיד עַל אֲנָשֵׁי הָעִיר מְאֹד, וְסָבְלוּ אַחַר כֵּן מִזֵּה הַרְבֵּה
צָרוֹת וְיִסּוּרִין רַחֲמָנָא לִיּוֹצֵלוֹ, אֲבָל אֵת הַשֶּׁמֶשׁ שָׁאֵל, מַה מְבַקֵּשׁ
בְּרָכָה עַל שֶׁלֹּא צַעְרוֹ בְּעֶרֶב שַׁבָּת וְלֹא בְּלַבֵּל לוֹ כָּל הַשַּׁבָּת, וְהִשִּׁיבוּ
שֶׁאִין לוֹ בְּנִים, וְשִׁיבְרַךְ אוֹתוֹ שֶׁיְהִיָּה לוֹ בֵּן גָּדוֹל כְּמוֹתוֹ, וְהִשִּׁיבוּ, שֶׁבֵּן
יְהִיָּה לוֹ, וְהוּא יִכְתֹּן כָּרֵב בְּעִיר בְּעֵלְזָא, וְכֵן הָיָה, שֶׁנּוֹלַד לוֹ בֵּן גָּאוֹן
וְקְדוֹשׁ שֶׁכֵּהֵן כָּרֵב בְּעִיר בְּעֵלְזָא.

הביזון שקבל העניו האמתי אביו של הרב הקדוש מקארלין ז"ע
 עוד ספר מוהרא"ש נ"י ספר נפלא, מעצם שכר קבלת הביזונות
 בשתיקה של הרב הקדוש רבי יעקב זי"ע מעיר פינסק, אביו של
 הרב הקדוש רבי אהרן הגדול מקארלין ז"ל, שהיה צדיק נסתר,
 והיה השמש והחזן של הבית הנבנסת שבעירו, ופעם בליל יום
 הכפורים התפלל לפני העמוד, והאריך קצת בתפלת הלחש כפי
 עניו, ואחר שגמר התפלה נגש אליו עשיר אחד מאנשי העיר,
 ונתן לו שתי סמירות על הלחי, ואמר לו בדרך ביזון: "אתה שמש,
 איזו הצפה יש לך להאריך כל כך בתפלתך ולהטריח הצבור?" והנה
 רבי יעקב, וכותו תגן עלינו, לא ענה לו כלום, רק המשיך עם
 אמירת הפיוטים "יעלה תחנונינו מערב וכו'" כאלו לא קרה כלום,
 ואחר יום הכפורים נגש אליו אחד מן הבעלי בתים העשירים, ואמר
 לו: "אני מוכן לשלם לך כל הון העלמא בעד שתמפר לי שכר של
 הביזון שקבלת בבית הנבנסת בליל כל נדרי מן האיש ההוא,
 ששתקת לו ולא ענית לו כלום". ותמוה רבי יעקב זי"ע על דבריו
 מאד, ולא הבין כלל מאיזה ביזון מדבר, כי לא חשב אותו לביזון

כָּלֵל, רק אֲדַרְבֵּה, מֵרַב עֲנֻתָנוֹתוֹ, אֲחֻז שֶׁהוּא הָיָה צוֹדֵק, וְהָיוּ
מוֹנִיעוֹת לוֹ הַסְּמִירוֹת...

סֵבֶת לִידַת רַבִּי אֶהְרֵן הַגָּדוֹל וּמַעֲלָתוֹ הַנִּשְׁגָּבָה

וּבְשָׂמִים נַעֲשֶׂה רַעֲשׁ גָּדוֹל מִזֶּה, לְשַׁעַר בְּדֵי כֶךְ יִהְיֶה אָדָם כְּמִל וּמְבֻטָּל
בְּעֵינֵי עַצְמוֹ, וְיִהְיֶה מִזֶּה הַנִּשְׁגָּבִין וְאֵינָם עוֹלָבִים, שׁוֹמְעִים חֲרַפְתָּם
וְאֵינָם מוֹשִׁיבִים, כֹּל כֶּךְ כֹּל בְּכֶךְ, עַד שֶׁלֹּא יִהְיֶה אֲכַפְתָּ לֹו כָּלֵל, וּפְסָקוֹ
בְּשָׂמִים, שִׁינָּלַד לוֹ בֶּן שִׁיאִיר הָעוֹלָם בְּקִדְשָׁתוֹ, וְנִוְלַד לוֹ הָרַב הַקְּדוֹשׁ
רַבִּי אֶהְרֵן הַגָּדוֹל מִקְּאֶרְלִין זי"ע, תִּלְמִיד הַמּוֹגִיד הַקְּדוֹשׁ מִמּוֹעֲזְרִימִשׁ
זי"ע, שֶׁהַחֲשִׁיב אוֹתוֹ עַד מָאֵד, וְשִׁלַּח אוֹתוֹ לְהַפְיִץ אוֹר הַחֲסִידוֹת
בְּמִדֵּינַת לִיטָא, וּמְקַבֵּל שֶׁעֲשֶׂה שְׁמוֹנִים אֶלֶף בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה, וְאַחַר
הַסְּתַלְקוֹתוֹ בְּגִיל צָעִיר, בֶּן ל"ו שָׁנָה, אָמַר הַמּוֹגִיד הַקְּדוֹשׁ זי"ע,
כְּשִׁמַּת אֶהְרֵן נִסְתַּלְקוּ עֲנֵנֵי הַכְּבוֹד, וְאֵין לָנוּ מִה לַעֲשׂוֹת עוֹד בְּעוֹלָם,
וּכְעַבֵּר תִּשְׁעָה חֲדָשִׁים נִסְתַּלַּק גַּם הַמּוֹגִיד הַקְּדוֹשׁ, זְכוּתָם יָגִן עֲלֵינוּ
וְעַל כֹּל יִשְׂרָאֵל.

יְמֵי הַעֲמָר הֵם יְמֵי עֲבוּדָה שֶׁל כְּמוֹל עַצְמוֹ

וסים מוהר"א ש"ג, שזהו גם עצם מעלת ימי העומר הקדושים, שבתוכם צריכים לזכות לבטול גמור, ולמעט כבוד עצמו בתכלית, ולהרבות בכבוד המקום, כי בתחלת ימי העומר מקריבים קרבן עמר מן השעורים, שהוא מאכל בהמה, להורות, שאנחנו משימין עצמנו כבהמה לפני המקום, ומבטלין כבודנו לגמרי לפניו ותברך, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (הליו ח' ע"ב) על הפסוק (תהלים לו, ז): "אדם ובהמה תושיע ה'" – אלו בני אדם שערומים בדעת באדם הראשון ומשימים עצמם כבהמה, כי זהו עקר השלמות, שאדם יהיה חכם ופקח גדול, ואף על פי כן יבטל את כבודו לגמרי. ותלמידי רבי עקיבא מחמת שלא נזקרו בזה, ולא כבדו אחד את השני פראוי, לכן בלם מתו בפרק אחד בין פסח לעצרת (במות סב ע"ב). כי בימים אלו ניקא, צריכים לעבד ביותר על התמעטות כבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום ברוך הוא.

והשם ותברך יזכנו לבטל כבוד עצמנו לגמרי, ולהרבות בכבוד המקום, עדי נזפה להתגלות כבוד השכינה, ולבנין בית המקדש בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו, אמן ואמן.

